

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/13341,Dymisja-opolskich-prokuratorow.html>
2021-03-06, 03:08

Dymisja opolskich prokuratorów

"Dymisja opolskich prokuratorów". Po wprowadzeniu stanu wojennego wielu członków PZPR w akcie protestu oddawało legitymacje partyjne. W tym gronie znalazło się jedenastu pracowników opolskiej prokuratury: Ewa Bojarska (I sekretarz POP), Józef Niekrawiec (II sekretarz POP), Jadwiga Jędral (członek Egzekutywy POP), Waław Jakuczek, Edward Kisielewski, Franciszek Lewandowski, Jerzy Michalski, Włodzimierz Ostrowski, Marek Piwoda, Waław Skrzypek i Alfred Tybur. Legitymację partyjną złożyła także Eulalia Kisielewska, pracowniczka biurowa prokuratury. Protest miał charakter żywiołowy. Nie było żadnego inspiratora czy koordynatora akcji, kierowano się odruchem moralnego sprzeciwu przeciwko polityce władz reżimowych.

Zachowaniem opolskich prokuratorów zajęła się Miejska Komisja Kontroli Partyjnej w Opolu, która uznała złożenie legitymacji partyjnych „w tak trudnym okresie dla państwa ludowego i partii za dezercję polityczną”. Protest potraktowano jako zorganizowaną akcję zbiorową. Konsekwencją tego było wymierzenie najsurowszych kar partyjnych. Na mocy uchwały Prezydium MKKP z dnia 4 I 1982 osoby te zostały karnie wydalone z szeregów PZPR, co z kolei groziło zwolnieniami z pracy. W odniesieniu do E. Bojarskiej, W. Jakuczka, J. Jędral, E. Kisielewskiego, F. Lewandowskiego, J. Michalskiego i J. Niekrawca decyzję MKKP podtrzymało Prezydium Wojewódzkiej Komisji Kontroli Partyjnej.

Prokuratorzy, którzy złożyli legitymacje partyjne, zostali odsunięci od prowadzenia spraw. 23 I 1982 Prokurator Wojewódzki wystąpił o zwolnienie ze służby prokuratorów ukaranych wydaleniem z PZPR, wszczęte zostało wobec nich postępowanie dyscyplinarne. Ostatecznie wszystkie osoby karnie wydalone z PZPR odeszły z pracy w prokuraturze. Podejmowali oni pracę przeważnie jako radcy prawni,

nieradko w miejscowościach bardzo odległych od Opola. Osoby, których nie wydalono z partii, lecz tylko skreślono z listy członków PZPR, zostały przeniesione do pracy w terenowych jednostkach prokuratury.

Osoby zmuszone do odejścia z opolskiej prokuratury zaczęły po 1989 powracać do swoich ról zawodowych. Niektóre z tych osób osiągnęły w wolnej Polsce wysoką pozycję społeczną i zawodową, np. F. Lewandowski został prokuratorem wojewódzkim w Opolu, a J. Niekrawiec – szefem miejscowej prokuratury okręgowej. E. Bojarska, pracująca po 1989 w prokuraturze gliwickiej, została prezydentem Gliwic. Kierowana przez J. Niekrawca (do 2007) Prokuratura Okręgowa w Opolu odegrała bardzo ważną rolę w przezwyciężeniu praktyk korupcyjnych wśród miejscowych elit politycznych.

Zbigniew Bereszyński

[Region Śląsk Opolski, Opole](#)

[Poprzedni](#)
[Następny](#)

[Zgłoś błąd lub potrzebę uzupełnienia](#)